

68

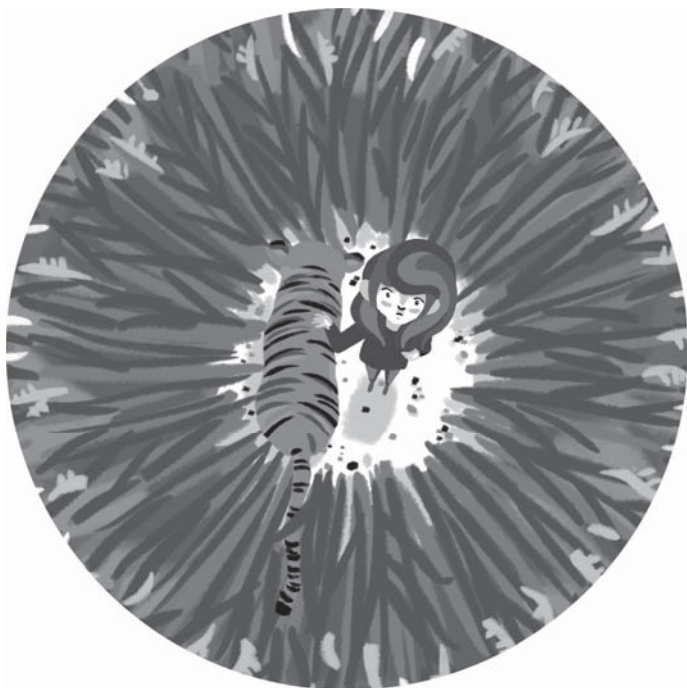

EOP LA!

Dirigeix la col·lecció:
Pilar Puchades

AMAGA'T DELS DRONS!

ESTER VIZCARRA

Edicions del Bullent

Aquesta obra obtingué el
40è PREMI DE NARRATIVA JUVENIL ENRIC VALOR
Convocatòria ANY 2020

Formaven el jurat Maite Monar, Alfred Sala,
Xelo González, Pilar Puchades i Núria Sendra

Premi copatrocinat per

1a edició: març de 2021

© 2021 Esther Vizcarra Fortuny
Coberta de Mainés Esteve Vizcarra
© 2021 Edicions del Bullent, SL
De la Taronja, 16 – 46210 Picanya ☎ 961 590 883
info@bullent.net • www.bullent.net

Disseny de la col·lecció: Miquel Mollà
Assessorament lingüístic: Maria Guasp, Miquel Ábalos
Imprès a la UE.

ISBN: 978-84-9904-240-4
Dipòsit legal: V-506-2021

*La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, com-
prenent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars
mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament
prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.*

*Hi ha un quadern de propostes didàctiques, referides a aquest llibre, que es
distribueix gratuïtament als ensenyants que el sol·liciten.*

*A Laura i els seus amics felins:
Fum, Groc i Violeta.*

1

RONA

Empenyia la piloteta amb el morro fins que agafava prou impuls per a tocar la cama d'Aura. Feia una correguda per atrapar-la. La tocava, amb precaució, com si pensés que estava viva, la rodejava amb dues potes, obria la boca i la mossegava, amb la barreja de fermesa i delicadesa que usava la mare per a arrossegar-la a ella cap a un llit encoixinat. Com que la pilota no es queixava, acabà rosegant-la, la deixà anar per veure si reaccionava, la feu ballar per terra d'una grapa a l'altra i es barallà amb ella com ho hauria fet amb un germà diminut.

Aura mirava, embadalida, la joveníssima tigressa. Se sentia feliç, incapaç d'imaginar que hi pogués haver al món alguna cosa que li agradés més. La mare les mirava a totes dues.

–Quin nom li posaràs?

Baixà els ulls cap a la femella, arraulida entre els seus braços. L'animal havia començat a emetre un

soroll regular que semblava procedir de la vibració que sacsejava el cos pelut i tendre.

–Què fa ara?

–Ronca. Tots els felins ronquen quan estan a gust. Supose que això no ix als documentals sobre la fauna remota que veieu a l'escola.

–Però si no està adormida!

–No hi fa res. Aquest ronc és diferent del dels humans, no els ix del nas, és alguna cosa que fan vibrar a la gola quan se senten feliços.

–Li diré Rona!

–Quina idea més bona! Rona ronca!

El pare, la mare i els oncles reien a cor què vols, divertits. Els cosins, amb una mica de recança perquè ells no havien rebut cap animal: una *transferaminola*, per a dibuixar en l'aire, el joc de cuita-a-amagar amb jugadors virtuals, patins que es dirigien per telepatia i un cotxe automàtic que havia de circular per itineraris júnior.

En eixir Rona de la seua capsa, l'atractiu de qual-sevol altra cosa es dissolgué i els cosins començaren a mirar Aura amb enveja. Els bessons Goar i Plaute es feien els desmenjats i asseguraven preferir la *transferaminola* i els soldats de l'exèrcit del planeta Mrondinamut. La ficció intergalàctica tàctica estava de moda des de feia uns quants anys.

Però Rona estava viva, actuava com li semblava en cada moment, cosa més sorprenent que qualsevol acció programada, i a més havia començat a desenvolupar un sincer afecte per Aura. Els programes informàtics acaben sent previsibles i Rona, per contra, tenia voluntat pròpia.

Tot just arribada, descobrí que es podia amagar darrere la cortina. Treia el cap amb timidesa, com esperant que la sala estigués buida, i semblava sorpresa de veure-hi la gent que acabava de conèixer. No estava gens amoïnada de tindre tothom pendent d'ella. Per contra, sabent que l'observaven, decidí fer una exhibició i provà d'enfilarse per l'estor, clavant-hi les ungles.

La mare posà el crit al cel.

—Ja comencem! Mira que m'ho imaginava, a veure si ens donarà feina aquest animal!

Encarant-se a Rona, la renyà amb energia.

—Para! Això no es fa!

—Jo l'ensenyaré a comportar-se, mare, no patisques. És que acaba d'arribar i encara no sap el que pot i el que no pot fer.

—Procura fer-te amb ella i controlar-la. Per ara no la podràs deixar ni un segon i hauràs d'explicar-li-ho tot. Si tu no en saps prou, l'haurèm de portar a un ensinistrador que la faça creure.